

MONCHEN-GLADBACH

Zondag 16 oktober 1994, twee weken na beëindiging van het officiële fietsseizoen 1994 van de Lekke Tube, stond er toch nog een "tochtje" gepland van maar liefst 125 km.

Desondanks stonden er twaalf "goed gemutste lekke tubers klaar om te vertrekken om 7.30 uur. Alle drie de groepen waren vertegenwoordigd, 9 A-leden (Wim van Daal, Harry Kuypers, Chris Schuren, Jack Heltzel, Har Sensen, Hennie Daemen, Wil Bevers, Wim Peters en Rob Vrinzen), 2 B-leden (Piet Kuypers en Sjef Bok) en slechts 1 D-lid (Anne-Marie Hannen).

Het was nog behoorlijk grijs, maar dat was het de afgelopen dagen toch ook steeds 's morgens geweest, en na een paar uurtjes trok de nevel dan op. Dus dat waren ook de verwachtingen van deze morgen cq. middag.

Allereerst werd koers gezet naar St Odilienberg, alwaar we de route konden oppakken. In Posterholt gingen we de grens over en als snel zaten we op minder bekende wegen. Af en toe was er bij sommige wel enige herkenning, zo van hier zijn we vorig jaar ook geweest.

De route werd goed aangegeven en het tempo in de groep lag voor een najaarsrit vrij hoog. Na een kleine twee uur kondigde zich de eerste lekke band aan. Wil Bevers was de 'gelukkige'.

Als nel kon de tocht weer vervolgd worden. Onderweg kwamen we langs de officiële controleposten waar men het ongeloof bij de mensen inde ogen zag staan.

Maar het was nog steeds nevelachtig en het begon er op de lijken dat we het die dag niet anders zouden krijgen.

Onderweg lagen ook enkele heuveltjes, die door sommige nog gretig beklommen werden, anderen keken de kat uit de boom en dachten aan het naderende winterseizoen.

Een berg was nog bekend, de kerk zag je al van verre op een berg liggen, en toch verraste hij sommige weer, de bocht naar rechts en boem daar lag hij.

Toch kon de groep goed bij elkaar blijven en als snel werd opgemerkt dat dit jaar een record zou worden gebroken, zo snel was het parcours nog nooit door lekke tubers afgelegd.

Het was dan ook nog geen 11.00 uur toen de sporthal van Rheindahlen, met de erwtensoep en kuchen al tevoorschijn kwam.

Hier werd het een en ander gegeten en gedronken, zodat het laatste stukje van de tocht volbracht kon worden.

Doordat we dit jaar zo vroeg waren, was de bewegwijzering nog niet weggehaald en konden we het eigenlijk beginstuk van de route via de pijlen volgen.

En toen we eenmaal in Niederkruchten aankwamen, was voor iedereen de weg weer bekend.

De wind hadden we nu wel tegen, maar de Meinweg mochten we af, dus dat viel al weer mee.

Ook hier bleken sommige nog genoeg energie over te hebben, om zich niet te bekommeren om de winterperiode die komen gaat, dus eigenlijk een beetje afbouwen, maar er werd nog behoorlijk gefietst.

Nadat nog een langzaam leeglopende lekke tube (want die bestaat ook), was vervangen ging de route naar Herkenbosch en St Odilienberg, het start punt van ons een kleine vier uur geleden.

Toen we uiteindelijk op het Kerkplein waren aangekomen, hadden we een 125 kilometer gefietst met een gemiddelde van 29.

Ik was de moeite van het opstaan die morgen al weer vergeten en betreurde nog eens te meer dat het fietsseizoen nu echt afgelopen is.

REDACTIE BINNENBLAAD IN NOOD DE REDACTIE

Ons eigen Binnenblaad nadert langzamerhand zijn lustrumjaar. Reden om feest te vieren, althans op bescheiden niveau. Toch hangt het voortbestaan van een toch wel goed gelezen clubblad aan een zijden draadje. Verliet ex-bestuurslid Jef Bok ons jongstleden na een bestuurlijk akkefietje, nu is het de beurt aan Jos van Daal. Zijn functie is niet de minste. Als coördinator en verantwoordelijk voor de lay-out van het clubblad nam hij een flinke taak op zijn schouders. Nu Jos door studie genoodzaakt is deze functie te beëindigen, zoeken wij met spoed iemand binnen de club die bereid is tijd en energie te steken in deze pittige taak binnen de redactie. Het voortbestaan van 't Binnenblaad is in het geding. Tevens vragen wij iemand die de functie van correspondent wil overnemen van Jef Bok (Tenzij Jef zelf terug wil keren. Zijn artikelen waren immers smaakvol, kritisch en gevat.)

Jullie begrijpen, werk aan de winkel! Tijdens de jaarvergadering zullen we een beroep op jullie doen, teneinde de redactie weer compleet te maken.

Krijgen wij vanuit het enorme ledenbestand geen medewerking, dan blijven jullie volgend jaar waarschijnlijk verstoken van clubnieuws en gooien wij de handdoek in de ring.

GEDACHTEN VAN UW MEDE-FIETSER

Bestuursleden zijn dun gezaaid

Bij de Lekke Tube ook?

Enige tijd geleden las ik in de krant het verhaal van een voetbalvoorzitter die zijn aftreden aankondigde omdat hij niet meer als 'gebruiksvoorwerp' door het leven wilde gaan. Bij veel verenigingen ontstaat de laatste jaren een leegloop van bestuurders omdat deze zich overbelast voelen. Resultante van deze beweging is dat de resterende bestuursleden nog meer taken gaan krijgen omdat ook vervanging door nieuwe bestuursleden achterwege blijft. Soms komen zelfs hun eigen sportieve activiteiten in het gedrang. Als slotconclusie wordt in het betreffende artikel naar voren gebracht dat een club weer verenigingsmensen moet scheppen om een goede basis te leggen voor de toekomst. Wat heb je nu aan leden die alleen maar voetballen?

niet tot voetbalclubs. In 't Binnenblaad' van augustus konden we met z'n allen lezen dat ook ons bestuur ernstig verlegen zit om "man/vrouw" power. Het voormalige bestuur, dat in hoogtij dagen 6 leden telde, is inmiddels geslonken tot slechts 3 leden. Het grootste probleem zoals we kunnen lezen is dat alleen de A-groep in het bestuur nog vertegenwoordigd is. En dat kan problemen opleveren! Dit wordt duidelijk aangetoond door de hevige commotie die ontstond bij de uitsluiting van de dames voor deelname aan tochten van de B-groep. De korte en hevige misverstanden rondom dit item hadden voorkomen kunnen worden als er één D-lid in het bestuur had plaats genomen.

Deze leegloop van bestuursleden beperkt zich

In december komen we weer bij elkaar op de jaarvergadering en voorzie ik dat het punt bestuursverkiezingen weer voorbij gaat zonder nieuwe kandidaten. De helft van de leden - ook de aanwezigheid van de leden bij de jaarvergadering neemt met grote sprongen af - is dan weer gelukkig dat men hun woordje heeft kunnen zeggen op de jaarvergadering en dat de uitvoering weer door dat kleine bestuur zal geschieden. De stuurlui hebben gesproken en gaan met een tevreden borrel achter de kiezen weer naar huis, want alles wordt voor hun geregeld! Nou geregeld, amper bezig in een seizoen komen alweer de eerste commentaren.

Wat moet je voor eigenschappen hebben om in het bestuur te kunnen "overleven"? Je moet actief zijn, ideeën spuien, organisatie talent hebben, vrije tijd willen spenderen, vergaderingen bijwonen (slechts 4 á 5 avonden per jaar!). Daarnaast moet je tegen kritiek kunnen: er is altijd wel iemand (stuurlui, weet je nog) die het er niet mee eens is. Je moet onbevoordeeld zijn en altijd een 'gemiddelde' kijk (clubbelang) op de zaak proberen te hebben. Je moet de beslissingen van het bestuur

naar de leden toe verdedigen ook al ben je het daar soms niet helemaal mee eens.

Tjonge, jonge, hoor ik je denken. Dat kan ik toch niet allemaal. Nou, ook al kan je maar een aantal van deze kenmerken inbrengen, zelfs dan kan je een geschikt kandidaat zijn. Wat het bestuur moet een team zijn, waar een ieder zijn eigen sterke punten inbrengt waardoor het team voor een optimaal resultaat zorgt. En dat hoeft helemaal niet perfect te zijn. Ik denk dat elke inbreng gewaardeerd zal worden, niet alleen door het bestuur zelf maar ook door de leden. Trouwens, een perfect opstapje om je "EI" eens echt kwijt te kunnen.

Het zou schitterend zijn als er op de jaarvergadering eens echte bestuursverkiezingen (= keuze uit een aantal kandidaten) gehouden kunnen worden in plaats van toevoegen van kandidaten aan het bestuur, als die er al zijn. Laat het bestuur nou niet in hun hemd staan, laat je stem gelden en wacht niet op je mede leden. Welkom aan alle nieuwe bestuurskandidaten.

Uw mede-fietser.

TERUGBLIK SEIZOEN 1994

REGEN, REGEN EN NOG EENS REGEN

Wim van Daal

Elk seizoen weer worden de winnaars van het opkomstenklassement gevraagd hun visie op het afgelopen seizoen in enkele woorden weer te geven. En wie staat daar weer op eenzame hoogte op de eerste plek: Har Senssen, een man van weinig woorden maar zoveel te meer daden. De vele daden hebben we ook het afgelopen seizoen weer veelvuldig meegemaakt, en aangezien Har hier weinig woorden aan spendeert heeft men mij als tweede man dit seizoen gevraagd de honours waar te nemen. Vandaar deze 'korte' terugblik vanuit mijn gezichtspunt.

Het seizoen '94 was een seizoen van extremen: het eindigde zoals het begon met veel te veel regen en de zomermaanden gingen gebukt onder een extreme hitte. Dit heeft uiteindelijk ook veel effect gehad op de opkomsten van de leden. De ene tocht was de groep plm 20 leden groot, enkele dagen later kwamen amper 6 á 8 leden aan het vertrek of moesten we zelfs gecombineerd met een andere groep op pad. Van sommige leden vraag ik me zelfs af of ze überhaupt nog fietsen (sorry voor het Duits).

Voor mij begon het seizoen pas echt in het Hemelvaartweekend. Door ziekte en werk miste ik de seizoensouverture in de Ardennen en in een eerdere fase was ik al gedwongen de Hemelvaartreis definitief te vergeten. Zodoende begon het seizoen pas echt op vrijdag 13 mei met de Safarirondrit gevolgd door de Peelroute op zondag 15 mei. Twee mooie tochten die gezamenlijk met de B- en D-groep werd verreden. Ook had ik me verheugd op de Kempenroute, maar die ging helaas niet door. Laat ik maar mijn kop in het zand steken en zeggen dat het WEER hieraan schuld was. Leuke vervanging voor deze tocht was de verkenning van zuid/west limburg twee weken later, een tocht voor de B- en D-groep waarvoor de leden in grote getale warm gelopen waren. Ik sta ook die dag weer versteld van het talent dat in deze groepen schuilt. De progressie welke enkele leden door maken door de extra tochten die zij met de Z-groep maken is opvallend. Met name een van de dames (ik zal geen namen noemen) maakt grote indruk op me. Het wordt tijd dat zij zich voor de A-groep aanmeldt.

Helaas kon ik me dit jaar niet mengen in de strijd om het clubkampioenschap. Regen (alweer) verhinderde het doorgaan van de eerste tijdrit, en de tweede tijdrit was ik zo wie zo verhinderd. Niet dat ik voor een eerste plaats zou gaan, maar de vorm was op dat moment goed genoeg voor een 5e/6e plaats, hetgeen voor mij toch een uitstekende prestatie zou zijn geweest. Ondanks dat weinig leden aan het vertrek stonden was de strijd toch hevig. Ik heb er zelf weinig van mee gekregen, maar ik heb alles kunnen lezen in 't Binnenblad.

De Eifelroute ging dit jaar ook niet door. Helaas, ik had er mij toch op gespist. Te weinig deelnemers bleek enkele dagen van te voren. Gelukkig kon ik enkele leden bereid vinden een korte tocht door ons eigen heuvellandschap te maken. Een uitstekend alternatief en een goede voorbereiding op de 'echte' Zuid-limburgtocht. Tja, toen kwam de hitte. Verschrikkelijk die verschroeiende hitte. Gelukkig werd er tijdens de tochten rekening gehouden met deze tropische

omstandigheden. De snelheid werd enigszins binnen de perken gehouden. Deze hitte noopte ons ook tot een nieuwe opzet van de Zuid-limburg rondrit: vroeg vertrekken (7.00 uur) en korte afstand (140 km). Een geslaagd alternatief, denk ik, dat in de toekomst best nog navolging mag hebben.

Met het verdwijnen van de hitte scheurde ik het blad van de maand augustus van de kalender. September, de laatste maand van het seizoen stond weer voor de deur. Regen, regen en nog eens regen veroorzaakte veel afgelastingen, onenigheid onderweg - donkere wolken en invallende duisternis noopte ons te kiezen tussen omdraaien of doorfietsen - en zelfs kwijt worden van renners! Zij waren even gestopt om 'veilig' een regenjack aan te trekken. "De twee verloren zonen zijn reeds binnen", stond er na afloop van de tocht op het opkomstenregistratie formulier. Evenals in het voorjaar stuitten we tijdens de Solterheiderondrit op een open gebroken weg. Daar waar we in het voorjaar rechtsomkeer maakten, werd nu besloten over de reeds aangelegde stoep te fietsen. De weg zelf was een grote modderpoel. Helaas bleek reeds snel dat we beter met de ATB hadden kunnen komen. Elk kruispunt moesten we door deze modderpoel om de weg over te steken. Hier bleek trouwens wie er ATB ervaring had en wie niet.

Het seizoen werd 2 oktober dan officieel afgesloten met een fietstocht gevolgd door een drankje bij café Evers. Officieus sloot ik samen met 11 andere leden het seizoen pas af met de inmiddels traditionele Rheindahlentocht. Maar het echte einde aan dit wegseizoen maak ik met de laatste punt die ik achter de volgende zin ga zetten. Ik wens iedereen aangename en zeker sportieve wintermaanden toe en hoop iedereen weer aan de start te zien in 1995.

UPS EN DOWNS

Geert van Pol

Nu we weer langzaam de winterkleding uit de kast halen en de racefietsen vervullen voor de mountainbikes, wil ik natuurlijk een terugblik geven van het seizoen 1994. Na vier seizoenen heb ik dan het opkomstenklassement gewonnen. Voor mij is dit een prestatie, omdat het werken in ploegdiensten een extra handicap vormt ten opzichte van mensen die in dagdiensten werken. Hierbij wil ik dan ook mijn ploegbaas bedanken, die mijn aanvragen voor een halve verlofdag met de middagdienst goed keurde. Hierdoor heb ik dit jaar het werk en sport goed kunnen combineren.

Het seizoen was voor mij wel lang. Zeker met de komst van de Z-groep werden er vele kilometers meer gereden. Eerst twee maanden op proef, daarna als een volwaardige groep. Afstanden van 60 km. en oplopend naar de 95 km. Toch moet men over een mentaliteit beschikken om iedere tocht weer van de partij te zijn, zeker omdat dit jaar de opkomsten van de Z-groep niet meetelden. Een gemakkelijk excuus dus om te zeggen dat je geen zin hebt (zeker na een zware zaterdagavond). Helaas zijn er dit jaar binnen de B-groep enkele ergernissen geweest, maar daar heb ik me weinig aan gestoord. Wel is het bij mij 2 keer voorgekomen dat ik helemaal stuk zat en de laatste 5 km. naar het Kerkplein alleen kon terugfietsen. Dit valt toch niet helemaal onder het motto "samen uit, samen thuis". Want laten we eerlijk wezen; mag de leider van een opkomstenklassement dan geen enkele slechte dag hebben. Ook de snelheid is dit jaar binnen de groep omhoog gegaan en dat nog wel met de hitte van deze zomer. De reden daarvoor valt natuurlijk te wijten aan het feit dat er 's zondags ook in clubverband gefietst wordt. Ergernis alom bij enkele personen die alleen op de woensdag komen fietsen. Voor mij is het een prachtig seizoen geweest met, zoals bij iedereen, enkele ups en downs. Ik hoop dat we nog lang kunnen genieten van een niet al te slechte winter,

waardoor ik nog een poosje kan trainen. Ik zal zorgen dat ik 1995 net zo goed zal fietsen als dit jaar en dat ik het fietsen weer kan combineren met mijn werk.

SEIZOEN DAMES NOG NIET AFGELOPEN

Mia Wessels

De laatste tocht van het seizoen zit er weer op.

Foei dames, wat een slechte opkomst. Komt het door het slechte weer in september of is de animo de laatste maanden verdwenen. Zelfs Mia Janssen liet de laatste twee ritten verstek gaan, terwijl ze de rest van het seizoen er niet eentje heeft gemist.

Het seizoen 1994 is goed verlopen. Op wat pijnlijke voeten na (terwijl we toch veel gelopen hebben) en een valpartij, die gelukkig met wat schaafwondjes en blauwe plekken afliep.

Enkele dames hebben voor het winterseizoen een nieuwe bike gekocht. Die dames worden dan ook graag weer iedere zondagmorgen om 09.30 uur bij Charles Corbey verwacht, teneinde de benen in vorm te houden, of juist in vorm te brengen voor het nieuwe seizoen.

Dan dames, hoe zit het met onze "traditie" om als afsluiting samen met de begeleiders uit eten te gaan. Ik heb de laatste zondag even gepeild. De heren zijn er wel voor, maar het voorstel ging altijd van ons uit. Ze wachten dus op een uitnodiging. Dames die alsnog mee willen gaan kunnen mij even bellen om een datum af te spreken.

Mij rest nu nog allen te bedanken. De dames en heren voor gezelligheid en kameraadschap. De begeleiders voor hun know how op gebied van wegekennis en banden verwisselen, zodat alles weer gladjes is verlopen.

Ik zou zeggen tot zondag met de bike of tot volgend jaar.

ADVERTENTIES

LEKKE BANDENKLASSEMENT A-GROEP

Aantal verreden tochten : 44 Aantal kilometer : 3418.9
Aantal uitgevallen tochten : 10

Pts	Lid	Naam	Lek.band	Tocht	Aant.Km
1.	4	Daal van, Wim	10	37	2863.0
2.	137	Peeters, wim	6	34	2615.7
3.	91	Ruyters, chris	5	27	2047.6
	138	Theunissen, jac	5	27	1927.1
5.	148	Janssen, jan	3	9	705.3
	92	Heltzel, Jac	3	37	2764.6
7.	13	Schuren, Harrie	2	16	1468.9
	48	Bevers, Wil	2	21	1486.0
	75	Leenen, Arnold	2	21	1776.4
	90	Daamen, Hennie	2	25	1730.1
	5	Daal van, Jos	2	34	2679.3
12.	51	Dahmen, Huub	1	10	672.2
	14	Schuren, Chris	1	19	1740.3
	77	Cuypers, Harry	1	28	2025.0
	79	Corbeij, Charles	1	29	2150.3
	87	Vrinzen, rob	1	32	2493.8

Aantal verreden tochten : 28 Aantal kilometer : 1411.1
 Aantal uitgevallen tochten : 5

Beloning : 25 - 28 Tochten (90%-100%) GOUD
 21 - 24 Tochten (75%- 90%) ZILVER
 17 - 20 Tochten (60%- 75%) BRONS

Plt	Lid	Naam	Tochten	Aant.Km	Beloning
- 1.	101	Wessels, Mia	27	1368.1	Goud
2.	109	Janssen, Mia	26	1319.6	Goud
3.	144	Hannen, anne-marie		24	1222.4
Zilver	4.	104 Corbeij, marly		21	1038.1
Zilver	5.	114 Peters, Mia		19	942.4
Brons	6.	147 Straetemans, margriet		18	889.3
Brons	7.	113 Hukkelhoven, sandra		16	801.3
	8.	102 Verhulst, Annie		15	684.3
	9.	106 Dam van-Jegen, Kitty		14	645.5
	10.	103 Sampers, Christien		12	598.6
	11.	118 Theunissen, Marjan		11	509.0
	12.	146 Verstappen, carola		7	326.1
	13.	107 Nelissen, Clarina		4	190.9
	14.	111 Houben, Marlie		3	146.4

LEKKE BANDENKLASSEMENT D-GROEP

Aantal verreden tochten : 28 Aantal kilometer : 1411.1
 Aantal uitgevallen tochten : 5

Pts	Lid	Naam	Lek.band	Tocht	Aant.Km
1.	147	Straetemans, margriet	2	18	889.3
2.	118	Theunissen, Marjan	1	11	509.0
	106	Dam van-Jegen, Kitty	1	14	645.5
	144	Hannen, anne-marie	1	24	1222.4

OPKOMSTENKLASSEMENT Z-GROEP

Aantal verreden tochten : 18 Aantal kilometer : 1453.5
 Aantal uitgevallen tochten : 4

Beloning : 16 - 18 Tochten (90%-100%) GOUD
 14 - 15 Tochten (75%- 90%) ZILVER
 11 - 13 Tochten (60%- 75%) BRONS

Plt	Lid	Naam	Tochten	Aant.Km	Beloning

	1.	144	Hannen, anne-marie	15	1218.0
Zilver		145	Sniedt, wiel	15	1197.5
Zilver		101	Wessels, Mia	15	1197.4
Zilver	4.	119	Pol van, Geert	14	1145.1
Zilver		84	Bok, Sjef	14	1132.5
Zilver		109	Janssen, Mia	14	1120.1
Zilver	7.	136	Mooren, jan	12	966.0
Brons		69	Helwegen, Dre	12	946.5
Brons		86	Hannen, Jan	12	941.1
Brons	10.	125	Hamers, rene	11	878.0
Brons	11.	76	Cuypers, Piet	10	820.1
	12.	71	Venne van de, Har	8	693.2
	13.	122	Dillen van, ronald	6	449.9
		147	Straetemans, margriet	6	411.6
	15.	141	Coumans, jan	5	345.4
	16.	140	Cox, david	4	275.7
		133	Creemers, wim	4	274.6
	18.	118	Theunissen, Marjan	2	135.9
	19.	104	Corbeij, marly	1	90.0
		106	Dam van-Jegen, Kitty	1	72.0
		146	Verstappen, carola	1	72.0

LEKKE BANDENKLASSEMENT Z-GROEP

Aantal verreden tochten : 18 Aantal kilometer : 1453.5
 Aantal uitgevallen tochten : 4

Pts	Lid	Naam	Lek.band	Tocht	Aant.Km

1.	136	Mooren, jan	3	12	966.0
2.	145	Sniedt, wiel	2	15	1197.5
3.	84	Bok, Sjef	1	14	1132.5
	109	Janssen, Mia	1	14	1120.1
	119	Pol van, Geert	1	14	1145.1
	101	Wessels, Mia	1	15	1197.4
	144	Hannen, anne-marie	1	15	1218.0

Naam: Jaques Heltzel
Geboorteplaats: Echt
Leeftijd: 54 jaar
Lengte: 1.62 m.
Gewicht: 62 kg.
Schoenmaat:40
Burgerlijke staat: Gehuwd
Opleiding: M.T.S. Werktuigbouw
Beroep: Wachtchef Solvay Chemie
Wat zou je aan je uiterlijk veranderen: Zou graag groter willen zijn, zodat collega fietsers niet zo vaak hoeven te vragen om rechtop te gaan zitten bij tegenwind.
Opvoeding: Ouderwets
Ochtendhumeur: Géén last van
Vereniging: T.W.C. De Lekke Tube
Wordt jouw sport serieus genomen?: Ja
Andere sporten: Volleybal
Leukste sport naast fietsen: Autoraces, o.a. Formule 1
Minst leuke: Paardesport (Military)
Sportief hoogtepunt: Tijdrit van 't afgelopen jaar. Eerste in mijn categorie.
Dieptepunt: Die keer dat ik mijn hele energie had verbruikt bij een fietstocht afgelopen zomer door het Limburgse Heuvelland (gestrand in Maasbracht).
Favoriete sporter: Adrie van de Poel
Favoriete sportster: Leontine van Moorsel
Sportieve concurrenten: Alle fietsende clubleden
Beste sportjournalist: Mart Smeets, moet alleen niet zo lang wachten met de eigenlijke reportage. Teveel voorgeschiedenis bij zijn commentaar.
Slechtste: Hans Kraay
Doping: Geheime vulling in bidon en daarbij de nodige macaroni gegeten.
Hobby's: Mijn vrouw, fietsen (race en A.T.B.), volleybal en trainen
Huisdieren: Parkiet gehad. Helaas dood.
Lievelingsgerecht: Macaroni/Spaghetti
Drank: Af en toe alcoholvrij bier
Kleur: Blauw
TV-programma: Sport
Radio: Arbeidsvitaminen
Lievelingsmuziek: Schlager- en Heimatsmuziek

Laatst gekochte CD: James Last

Op welke muziek dans je stiekem voor de spiegel: Gebruik de spiegel voor de noodzakelijke dingen. Dansen gaat zo moeilijk op vloerbedekking.

Waar kunnen ze je midden in de nacht voor wakker maken: Voor een heerlijke Limburgse vlaai.

Favoriete films: Western/Humoristische films

Acteur: John Wayne

Actrice: Grace Kelly

Vakantieland: Oostenrijk/Duitsland

Romantisch: Nogal

Beste karaktereigenschap: Ben nogal gauw tevreden

Slechtste: Nogal eens te ongeduldig

Bang voor: Ratten

Ligt wakker van: Storm

Droomt vaak van: Alles en nog wat

Waarover heb je je de laatste tijd geërgerd: Weggebruikers die meer en meer de verkeersregels aan hun laars lappen.

Maakt zich ontzettend kwaad over: Valt nogal mee. Je bereikt er niets mee.

Hekel aan: Tandarts

Heeft respect voor: Mensen met, "niet alleen woorden, maar ook daden"

Wie kan je niet uitstaan: Je moet iedereen nemen zoals hij/zij is. Niet iedereen is hetzelfde.

Welke gebeurtenis uit je leven zou je nog eens over willen doen: Mijn jeugd. Dat was een mooie tijd met vele mooie herinneringen.

Welke zeker niet: Bromfietsongeval

Grootste fout in mijn leven: Is moeilijk te zeggen. Er zijn altijd dingen die je achteraf anders had moeten doen.

Ooit een prijs gewonnen: Loterij van de Volleybalclub Linne

Kunst: Géén interesse

Welk Nederlands nieuws van de afgelopen week bleef je het meeste bij: Autoongeval aan de grensovergang bij Venlo

Wereldnieuws: Joegoslavië

Tijdschriften: Consumentengids, Story

Laatst gelezen boek: Wielrennen, geschreven door ex-schaatser Harm Kuiper

Welk boek las je in een ruk uit: Idem

Moet heel erg lachen om: Andre van Duin, Louis de Funes Herman

Wanneer heb je voor het laatst gehuild: Lang geleden

Politiek: Géén interesse

Milieubewust: Ja

Je bent een dag de baas van Nederland; wat zou je als eerste veranderen?: Aanpak criminaliteit

Waar raak je opgewonden van: Bij de finales van o.a. wielrennen en autoraces

Veilig vrijen: Verstandig

Ik heb me voorgenomen om: Te genieten van het leven en maken wat er van te maken is

Haalt neus op voor: Opscheppers

Soms denk ik: We hebben het lang zo slecht nog niet. Kijk maar naar de landen van de Derde Wereld.

ADVERTENTIES

ADVERTENTIES

ADVERTENTIES

ADVERTENTIES

WAAR EINDIGT EEUWIGHEID?

Jos van Daal

Ieder jaar wordt de balans opgemaakt van de prestaties van de leden in het voorbije seizoen, het opkomstenklassement genaamd. Elke aanwezigheid wordt voorafgaand aan een tocht geturfd op de presentielijst.

Bij de A-groep zijn het dezelfde leden die ieder jaar strijden voor de eerste plaats. Har Senssen, Wim van Daal, Jac Heltzel, Jos van Daal, Wim Peeters en Rob Vrinzen zijn de strijd met elkaar aangegaan. Har Senssen bleek uiteindelijk over de langste adem te beschikken. Ik ben de tel kwijt geraakt, maar het moet de derde of vierde keer geweest zijn dat Har dit regelmatigheidsklassement heeft gewonnen. Wim van Daal werd voor Jac Heltzel tweede op grond van het aantal kilometers dat hij had gereden.

Bij de B-groep ging de zege naar een outsider. Niemand had de naam van Geert van Pol verwacht als winnaar van dit klassement. Geert heeft dit jaar zoals hij zelf in zijn verhaal schrijft zelfs verlofdagen op moeten nemen als hij middagdienst had om maar 's avonds aan de tocht te kunnen deelnemen. Een waar voorbeeld van een gedreven sporter, die niets anders wil dan goud. Sjef Bok moest het dit jaar dan weliswaar afleggen tegen Geert, maar het feit dat hij weer een gouden medaille toevoegde aan zijn verzameling getuigt van zijn passie voor het fietsen. We kunnen Sjef, die voorzover ik weet alleen maar gouden medailles heeft veroverd, als voorbeeld stellen voor de andere leden. De derde plaats was voor de oorlogscorrespondent van de B-groep, René Hamers.

Bij de dames vond in de laatste twee tochten van het seizoen ook nog een wisseling van de wacht plaats. Mia Janssen mistte die laatste twee tochten, waardoor Mia Wessels met de eer ging strijken voor Mia Janssen en Annemarie Hannen.

Ook van de Z-groep is een inofficieel klassement opgemaakt. Annemarie Hannen, Mia Wessels en Wiel Sniedt gingen daar met de eer strijken.

Behoudens de klasseringen van de Z-groep werden de uitslagen verwerkt in het Eeuwig opkomstenklassement. In dat klassement is in de top tien weinig veranderd, alleen Erik Vrinzen en Bert Schlicher wisselde van plaats. Wim Peeters maakte de grootste sprong in het klassement. Hij steeg van 45 naar 37. Gé Smits maakt de grootste duikeling.

Wat ik mij elk jaar weer afvraag is waar de eeuwigheid eindigt. Een eeuwig opkomstenklassement suggereert dat daarin alle opkomsten van de leden in de loop der jaren zijn geregistreerd. Meld je je echter af als lid dan wordt je naam onverbiddelijke geschrapt uit het opkomstenklassement, alsof je ineens niet meer bestaat. Nemen we bijvoorbeeld Rob van Daal. Rob die vanaf de oprichting van de club heeft deelgenomen aan de tochten van de TWC heeft enkele jaren zijn lidmaatschap opgezegd wegens verhuizing naar Grevenbicht en drukke beroepswerkzaamheden. Zijn betekenis voor de continuïteit van onze club ging verloren met het schrappen uit het eeuwige opkomstenklassement. Met de 144 tochten die hij in de loop van de jaren bij elkaar gereden heeft zou hij zich op de 22e plaats klasseren, toch een mooie plaats. De eeuwigheid houdt kennelijk op bij het beëindigen van het lidmaatschap. Jammer.

Pts	1993	Naam	t/m Tochten		p. jaar		To- taal
			1991	1992	1993	1994	
1.	1	Senssen, Har	294	45	36	39	414
2.	2	Daal van, Jos	260	45	36	34	375
3.	3	Daal van, Wim	251	39	42	37	369
4.	4	Hendrix, bert	199	24	33	19	275
5.	5	Slabbers, math	209	20	24	17	270
6.	7	Vrinzen, erik	200	28	11	25	264
7.	6	Schlicher, Bert	188	30	22	16	256
8.	8	Bevers, Wil	170	21	18	21	230
9.	9	Nelissen, Piet	156	19	25	18	218
10.	11	Dahmen, Huub	140	30	20	10	200
11.	10	Helwegen, Huub	154	23	17	3	197
12.	12	Schuren, Harrie	137	23	17	16	193
13.	14	Cuypers, Harry	117	23	15	28	183
14.	13	Vossen, Thei	117	29	22	6	174
15.	15	Schuren, Chris	117	17	14	19	167
16.	16	Leenen, Arnold	74	34	35	21	164
17.	18	Houwen, Martijn	78	40	24	18	160
18.	19	Daamen, Hennie	57	34	38	25	154
19.	25	Heltzel, Jac	50	26	38	37	151
20.	21	Leek van de, Frits	64	33	27	26	150
21.	26	Vrinzen, rob	74	0	39	32	145
22.	17	Wolters, Pierre	124	5	13	2	144
23.	22	Venne van de, Har	73	27	23	18	141
24.	23	Helwegen, Dre	77	24	18	19	138
	24	Bok, Sjef	61	28	26	23	138
26.	28	Ruyters, chris	58	28	23	27	136
27.	20	Smits, Ge	104	19	4	4	131
	27	Cuypers, Piet	65	22	25	19	131
	31	Corbeij, Charles	49	28	25	29	131
30.	30	Hulsbosch, Sjra	66	22	16	12	116
31.	29	Smeets, Ron	74	21	12	6	113
32.	33	Janssen, Mia	23	27	25	26	101
33.	34	Wessels, Mia	19	26	27	27	99
34.	32	Hukkelhoven, sandra	23	27	26	16	92
35.	36	Corbeij, marly	22	21	25	21	89
36.	35	Verhulst, Annie	24	21	23	15	83
37.	45	Peeters, wim	*	*	45	34	79
38.	37	Hannen, Jan	39	8	17	13	77
	44	Pol van, geert	18	13	22	24	77
40.	43	Peters, Mia	12	16	25	19	72
41.	40	Sampers, Christien	21	22	16	12	71
42.	38	Hannen, Paul	39	7	15	7	68
43.	41	Stapper, maurice	32	12	14	7	65
	42	Hilgers, Robert	38	9	11	7	65
45.	49	Hamers, rene	*	21	20	22	63
46.	46	Dam van-Jegen, Kitty	18	12	14	14	58
47.	47	Theunissen, Marjan	18	10	15	11	54

Pts	1993	Naam	t/m	Tochten		p. jaar		To- taal
				1991	1992	1993	1994	
48.	48	Hovens, desiree		20	6	15	9	50
49.	57	Theunissen, jac		*	*	18	27	45
50.	50	Nelissen, Clarina		12	6	14	4	36
	52	Creemers, wim		*	8	17	11	36
52.	55	Dillen van, ronald		*	14	7	13	34
53.	51	Kemmeren, marc		*	10	16	6	32
	56	Mooren, jan		*	*	18	14	32
55.	54	Meels, roger		*	7	15	9	31
	58	Coumans, jan		*	*	18	13	31
57.	61	Cox, david		*	*	13	17	30
58.	64	Hannen, anne-marie		*	*	4	24	28
59.	53	Houben, Marlie		11	1	10	3	25
	63	Cuypers, pedro		*	*	5	20	25
61.	--	Sniedt, wiel		*	*	*	21	21
62.	--	Straetemans, margriet		*	*	*	18	18
63.	59	Tiel, pascal		*	9	8	0	17
64.	--	Janssen, jan		*	*	*	9	9
65.	62	Houben, roger		*	*	7	0	7
	--	Verstappen, carola	*	*	*	7	7	

ILS SONT FOUS LES HOLLANDAIS II

Chris Schuren

In het eerste deel van dit verslag (zie 't Binnenblaad nummer 4, 1994) heeft de lezer een overzicht gekregen van de voorbereidingen op de grote dag, de cycloportieve toertocht "La Marmotte", door de drie leuke tubbers Harrie en Chris Schuren en Ron Smeets.

De voorbereiding was na een tegenvallende kennismaking met het Franse hooggebergte en op een enkele uitspatting na professioneel verlopen. We waren er zagezegd klaar voor en hadden ondertussen, onze eigen theorie over de aanpak van deze tocht ontwikkeld. Onze truc bestond er uit tot boven op de top van de Col du Galibier (2645 m hoogte) te arriveren, waarna (daar waren we het vooraf tenminste over eens) niemand het zich kon veroorloven om dan nog op te geven. Je hoefde daarna alleen nog maar de Alpe d'Huez te beklimmen. En dat moest makkelijk lukken met het vooruitzicht om hiermee de beroemde Marmotte te voltooiën. Ondanks dat de sportieve eigenaar van ons vakantiehuisje bleef volhouden dat de Alpe d'Huez toch echt de zwaarste klim was die hij kende, bleven wij bij onze theoretische voorbeschouwingen (Hollandse logica).

Voor de goede verstaander is nu wel duidelijk, dat eventuele problemen tijdens de tocht dus halverwege, tijdens de

beklimming van de col du Telegraphe (slechts 1570m hoogte, steigend vanaf 546 m) en meer nog tijdens de lange steile klim van de Galibier te verwachten waren. Helaas voor ons hadden we uitgerekend die beide cols niet verkend. Het moet tenslotte een beetje leuk en spannend blijven, niet waar????

De dag voor de klim waren Ron en ik even op verkenning geweest naar het einde van een doodlopend weggetje, waaraan ons vakantiehuisje lag. Hier was, volgens het richting ons weggetje doorverwijzend informatiebord, een museum van "Mio Castor". Na dagenlang gepiekerd te hebben over hetgeen dit nu weer te betekenen had en dan ook nog zo dichtbij ons verblijf gelegen, moesten we dat raadsel maar eens oplossen. Het bleek een kwekerij annex "museum" van beverratten te zijn. De entree werd op z'n gemak geregeld door een tengere en sloom ogende vent (indachtig het Franse levensbeeld: je werkt om te leven en niet anders om). Na korte tijd bleek, dat hij eveneens de Marmotte zou fietsen. We vertelden hem van onze gelijke plannen. Alsof hij dat al niet wist, gezien onze fietsen en dagelijkse trainingstochten. Hij knikte dan ook half lachend met een houding van: "daar heb je er weer een paar; het zal ze nog wel tegenvallen". Zo dachten wij ook over hem. Een vergissing is menselijk, maar dat hij uiteindelijk op z'n gemakje op de 60ste plek zou eindigen hadden we toch echt niet achter hem gezocht. En dat ondanks geringe trainingsarbeid; gebouwd voor de bergen dus.

Hoe verging het ons, uit het vlakke Limburg afkomstige fanatieke liefhebbers, die dag??

Vroeg naar bed, om half zes uit de veren, zodat er met frisse tegenzin nog een stevig ontbijt genuttigd kon worden. Tevens diende de sporttassen gepakt te worden en het vakantiehuisje

gepoetst te worden, want 's middags werden er andere gasten verwacht. Onze gastvrouw was er echter al vroeg bij, om ons van de (uiterst geringe) poetsactiviteiten af te houden. Dat zou zij wel doen, wij zouden ons beter concentreren op het fietswerk. En eten natuurlijk. Of we wel genoeg naar binnen hadden gewerkt; zij zou nog wel wat halen. Nadat we ook haar man hadden weten te overtuigen, dat we toch echt "vol" zaten, konden we dan vertrekken naar het 800 meter verderop gelegen startpunt. Het was nog redelijk bewolkt en nogal fris, maar het zou waarschijnlijk droog blijven. Wat voor kleren neem je dan mee, wetend dat op de eerste klim ondanks de koude lucht de eerste zweetdruppels snel verschijnen, terwijl je boven op de nog frissere col met je nat bezwete kleren een mogelijk "ijzig" koude één uur lange afdaling wacht. Gekozen werd voor kou lijden met

(korte mouwen) tijdens de start en het meenemen van een regenjas voor afdalingen dan wel neerslag. Elke gram telt immers, zeker in het hooggebergte. Zo werd het tasje met reservemateriaal zorgvuldig uitgedund (er waren immers materiaalposten en pech betekende een goede reden om niet te voldoen aan de verwachtingen). Tevens hadden Ron en Harrie een "mini" fietspomp bij zich (zo herken je de ware profs).

Zoals men ons verteld had bleken we niet de enigste te zijn en was het dorp helemaal overspoeld met fietsers en auto's. Met name de Nederlanders waren niet te beroerd geweest om in bermen en op grasveldjes kamperend de nacht door te brengen. Reden te meer om ons dichtbij gelegen heerlijk rustige onderkomen nog eens te prijzen. We arriveerden ongeveer 20 minuten voor de start (7.30 uur) aan het vertrek, in de veronderstelling in een lange rij te kunnen aansluiten. De organisatie was echter iets anders dan verwacht: eerst diende een (nogal langzaam werkende) controle gepasseerd te worden, waarbij bovendien de hoge startnummers benadeeld werden. Tot die categorie behoorden wij helaas (nummers 3206 t/m 3208), zodat we zo'n 10 (Ron, die zich professioneel naar voren had gewerkt) tot 15 minuten na de eersten vertrokken. Nog voor de start was ik Harrie en Ron al uit het oog verloren, maar had ik enkele kennissen uit Deventer ontmoet, waar ik relatief rustig peddelend en kletsend de eerste vlakke 10 kilometers mee aflegde. Eén van hen had als voorbereiding de dag tevoren een bergwandeling gemaakt met als resultaat nu stijve benen. Bovendien sleepte hij als gevolg van eerdere ervaringen (die tocht van twee jaren geleden in de natte sneeuw) behoorlijk wat (regen)kleren mee. Ondanks deze handicaps was hij vol goede moed, maar het nam mijn twijfel desondanks toch niet helemaal weg. Om ons heen werd er soms flink aangetrokken. Het waarom ontging mij totaal, gelet op de reeds wachtende lange 30 kilometers van de klim naar de Croix de Fer. Deze klim begint als voor je een dreigende stuwdam opdoemt. Na deze beklommen te hebben volgde een mooi uitzicht over het lint fietsers achter ons. Op en neer langs het stuwmeer fietsend konden we nog wat ervaringen uitwisselen, waarna het echte werk begon. Vast besloten geen krachten te verspillen en eigen tempo te rijden, koos ik direct voor de 39x28, waarna het eindeloos lijkende geduw op de pedalen begon. Deze klim moest wel beter gaan als tijdens de voorbereiding gelet op de vele bewolking en de lagere temperaturen. Al vrij snel bleek mijn tempo te hoog voor de kennis uit Deventer, zodat ik wat meer op de overige fietsers begon te letten. Dit kostte in het geval van een druk kletsende Brabander geen enkele moeite. Want terwijl iedereen hijgend en puffend aan het klimmen was, had deze man energie genoeg of beter lucht genoeg, om tot een honderdtal meters voor en achter hem verstaanbaar te zijn. En hij had van alles te melden, you name it, en hij begon erover: een analyse van het wereldkampioenschap voetbal, de zwaarte van de hellingen, de laatste schuine mop etc. Meer nog van de verbaasde, soms gegerde gezichten van de niet nederlandstalige fietsers schoot ik in de lach en vergat even het klimwerk. Het was trouwens vaker lachen geblazen (vooral met mijn landgenoten) tijdens het eerste stuk van de klim. Zo passeerde ik een heftig "pompende" nederlandse trimmer, waar het zweet nu reeds in stralen over het lichaam dreef. "Hoe gaat tie

Joop?", riep iemand, die Joop passeerde. Uit volle borst klonk Joops antwoord: "het gaat goed hoor". Joop was dan ook geen kleintje; ik schat framemaatje 67/68 bij circa 2 meter en een 120 kilo (gokje, kan ook meer zijn geweest aan het begin van de tocht). De tiental minuten dat ik binnen gehoorafstand van Joop fietste bleef het trouwens goed met hem gaan, want ik schat dat het halve peloton hem kende. Helaas was het niet altijd lachen geblazen. Met name de vanachteren komende volgauto's, die de zo noodzakelijke frisse berglucht, tussen het lint fietsers rijdend en op zoek naar hun sportieve idool, verpesten. En eerlijk is eerlijk het waren allemaal buitenlandse kentekens, dus de Nederlanders konden lekker kankeren. Net na de korte steile afdaling tijdens de klim (zie deel één), waar ik uiterst geconcentreerd het maximaal rendement uit wilde halen stond een auto met afgeslagen motor de doorgang te blokkeren. Innerlijk vloekend en tierend restte me niets anders dan remmen, afstappen, schakelen naar het kleinste verzet en me weer op gang hijsen (12 % helling). Een nadeel van aan de start fietsen, want Ron en Harrie kwamen geen auto tegen tijdens deze klim. Zie hier (één van) de redenen van de blijvende voorsprong van de koplopers op achterblijvers. Voordeel van een dergelijke situatie is de aanwinst van enkele eveneens gedupeerde gesprekspartners.

Je moet de tijd immers doorkomen tijdens een ruim twee uur durende klim. Een andere optie om je bezig te houden (voor de niet fietsers: gebeurt meestal automatisch) is nadenken. Niet zo maar wat nadenken, nee uitgebreide analyses van zoals daar zijn: de route, het verloop tot nu toe, de nog resterende route, de vorm van de dag, het weer, de keuze van versnellingen, de keuze van de rustplaats en ga zo maar door. Al met al heeft de fietser nog drukke bezigheden (kletsen en nadenken dus) naast/tijdens het fietsen. Zo lang als de twijfel niet toeslaat gaat het meestal goed. Helaas lenen de beklimmingen zich juist heel goed voor twijfel. Een klim is of kilometers ver vooruit te herkennen aan de slingerende weg, waar geen einde aan lijkt te komen, terwijl in de andere variant de klim totaal niet te overzien is, zodat je telkens hoopt dat de voor je zichtbare bocht de laatste zal zijn. Ervaren hooggebergte fietsers zijn naar mijn mening dan ook mentaal sterke en geharde lieden, met name types als de eerder beschreven Joop.

Terug naar de koers. Het laatste deel van de klim naar de col de la Croix de Fer (2065 m) was de zon gaan schijnen. Het liep lekker, zodat ik voorbij de afslag naar de col du Glandon (1910 m) de laatste 2,5 km naar de col besloot te versnellen (met 39x24). Een heerlijk gevoel om langs de hele meute op te fietsen, te meer daar er vlak voor de top toch behoorlijk wat supporters stonden. Zoals Harrie en Ron later ook opmerkten had je hier een prachtig overzicht over het dal met het circa tien kilometer lange lint fietsers. Een kwartiertje na hen kwam ik boven (2,5 uur na de start en een kwartier sneller dan tijdens de voorbereiding). Dat geringe tijdsverschil zorgde wel voor een enorm verschil bij de bevoorrading. Harrie en Ron konden nog op hun gemak proviand uitzoeken op de tafels langs de kant van de circa 3 meter brede weg op de top. Mijn relatieve grootte kwam me goed van pas bij het geworstel (met fiets) door een tien meter dikke rij fietsers en fietsen, die de toegang tot de tafels blokkeerden. De keus was groot: stukjes appels, sinaasappels, koeken, rozijnen, abrikozen etc. en Isostar inclusief bidons. Het meeslepen van twee grote bidons, die nog bijna vol waren, moest ik dan ook maar als training beschouwen. Harrie, die Ron pas circa 2 km voor de top inhaalde (een goede

start heeft dus voordelen), maakte dankbaar gebruik van dit aanbod en wierp zijn twee oude versleten bidons direct weg (bij een afvalpunt, want zeker in die mooie Alpen geldt : laat niet als dank!!!!). Kort na de top bleek dat met name Nederlanders ook dankbaar gebruik maakten van deze goedgeefsheid, want de kofferbak van menige auto werd volgepropt met bidons. Zonder te dralen (geen geklungel met regenjassen en uitrusten doe je maar tijdens de afdaling) stortte ik me na wat eten te pakken te hebben gekregen in de afdaling. Er moest tenslotte gekoerst worden. Op dit terrein lukte dat prima, want al die lichtgewicht liet ik moeiteloos, zonder te trappen achter me. Met name tijdens het eerste deel van de afdaling moet je overigens wel een beetje geluk hebben, als voorbij een onoverzichtelijke bocht een bestelbusje bergop komt. De weg was hier slechts 2,5 m breed, zonder vangrails en de berm en de bermen zijn die naam niet waard. Afgezien van enkele korte klimmetjes was na een klein uur het luie leventje weer voorbij, als in het dal bij St. Jean de Maurienne een 14 kilometer lang vals plat (540m naar 710m) wacht naar de voet van de Col du Télégraphe. Op dit stuk brak het lint voor het eerst die dag en vormde zich met korte tussenafstanden groepen van 10 tot 50 renners. Sommigen hadden nog energie over en besloten moeizaam van de éné groep naar de andere te springen. Naar mijn mening kun je je krachten maar beter elders aanwenden en moet je hier je geduld bewaren. Vlak voor de tweede beklimming hoorde ik plots een bekende stem van achteren: "Allez le Hollandais". Die aanmoediging was voor mij bestemd want het was de geblokte Breton (zie deel 1) die onze groep passeerde. Zo te zien nog niet getekend, haalde ik hem na ongeveer 500 m klimmen in. Hij wees me waar de top van de Col du Télégraphe (1570m) lag. Die herken je inderdaad uit duizenden, want op een vooruitstekende rotspartij ligt een markant (militair???) zenderpark. De weg ernaar toe was niet te zien en bleek later constant door bossen te slingeren. De Breton bleek toch iets minder te klimmen, maar fleurde plotsklaps helemaal op, toen hij voor zich een fietser in een vermoedelijk met de Bretonse nationale vlag (of zoiets) getooid wielershirt zag. Alsof twee oude vrienden zich jaren niet gezien hadden werd er nu heftig gekletst. Het tempo zakte navenant, zodat ik alleen (afgezien van de honderden anderen) door ging. Het was heet tussen die bossen met geen zuchtje wind en het draaide niet goed. Het zweet liep in mijn ogen en ik kreeg de 39x24 niet goed rond, zodat ik af en toe kleiner moest fietsen, hetgeen weer eigenlijk te licht was. Bovendien schoot het totaal niet op met de kilometers en als klap op de vuurpijl vertelde iedereen dat dit toch echt de makkelijkste klim was, in ieder geval peanuts vergeleken met hetgeen hier direct achteraan kwam: de Col du Galibier. Uit de verhalen bleek dat deze klim een verschrikking moest zijn, waar alleen de cracks zonder een keer af te stappen boven kwamen. Ik was binnen enkele kilometers een typisch (ernstig) geval van vertwijfeling geworden. Deze klim begon me zwaar de keel uit te hangen. Toen het "drie kilometer naar de top" spandoek verscheen besloot ik dan ook zo snel mogelijk door te rammen en niet meer terug te schakelen. Jammer voor dat verstandige gedeelte van mijn geest die steeds riep krachten sparen. Het emotionele deel overheerste; ik moest zo snel mogelijk hier vanaf komen. Ik zou wel zien wat nog volgde. Op de top was het gedrang rond de watervoorziening minder, maar het water was dan ook bijna op. Dan maar verder naar Valloire (6 km afdalen tot 1430 m), waar een grote ravitaillering zou zijn. Die liet lang op zich wachten. Veel te lang voor iemand met zo'n vertwijfelde geest als ik. Ik was het dorp al uit en had al weer de nodige hoogtemeters overbrugd. Ik was die post toch hopelijk niet gemist!!! Eindelijk zag ik het hele "circus" rond zo'n ravitaillering voor mij. Ik voelde me slap, dacht al lang niet meer aan zilver en vreesde zelfs af en toe dat ik het niet zou halen. Want de zon brandde volop, de wind was zoek en het zou nog erger worden, want het was pas net middag. Ik gunde me hier een rustpauze. Hoe lang? Dat werd bepaald door het moment dat ik mijn krachten weer enigzins herkrege had. Weg was mijn wedstrijdmentaliteit en strijd lust van hedenochtend. Na een tiental minuten kwam de Breton aanfietsen. Voor hem was het licht ook snel uit aan het gaan, want zonder aarzeling accepteerde

ADVERTENTIES

hij wat fruit dat ik hem aanreikte. Mogelijk had hij te weinig Bretonse energiedrank bij zich. Na ruim een kwartier pauze begon mijn verstandelijke vermogen weer te overheersen: "Stap nou maar weer op die fiets, want door langer hier te zitten kom je nooit boven". Zo gezegd zo gedaan zette ik nog vrij lusteloos de klim voort. Er wachtte dan ook 9 km circa 5-6% tot bijna 2000 m hoogte, gevolgd door acht verschrikkelijke kilometers met stijgingspercentage van 8% tot 2642 m hoogte. Gedurende dit hele traject zijn er geen plateautjes of andere rustpunten aanwezig en begin je bovendien het lagere zuurstofpercentage te merken. Als je dit zo leest lijkt het niet echt bijzonder, maar het is echt loodzwaar. Het veld was hier geheel verbrokkeld. Er werd nauwelijks tot niet meer gepraat en het geslinger en gehark op die dure fietsen gaf aan, dat de bereiders er nog maar nauwelijks op konden blijven zitten. Diegenen die de Italiaan Eros Poli de Tour etappe over de Mont Ventoux bezig hebben gezien, hebben enig idee wat je in dergelijke omstandigheden onder het woord fietsen moet verstaan. Zonder enig perspectief bereikte ik samen met een Belg de voet van het steile gedeelte van deze klim. In tegenstelling tot de klim naar de Col du Télégraphe reden we hier in een indrukwekkend woest en onbewoond berglandschap. Het steile gedeelte was echter nog indrukwekkender. De Belg kreeg spontaan kramp bij de aanblik van dit geheel. Ik was benieuwd wanneer ik voor het eerst zou moeten afstappen. Echter na een honderdtal meters fietsen leek het tot mijn eigen verbazing wel of ik vleugels kreeg ten opzichte van de andere fietsers. De verklaring lag in het opsteken van een frisse wind, bij het verlaten van het dal, die het zweet verdampte. Ofschoon een kilometer vaak vreselijk lang leek te duren (na elke kilometer hing een spandoek over de weg, al dacht ik bij het tweede doek dat ik nu toch minstens wel 2 km had afgelegd, zodat ik een flinke mentale dreun mocht incasseren) ging het als een trein. Hooguit twee of drie renners reden mij in deze klim voorbij. Terwijl het merendeel inderdaad vaak meerdere keren van de fiets moet. Bovendien zijn de laatste 2 kilometers nog eens extra steil. Maar in mijn overwinningsroes (raar hoe snel het tij kan keren) ramde ik gewoon door, waarbij de smeltende sneeuwranden (heerlijk koel asfalt) en de fanatiek applaudiserende toeschouwers nog een extra stimulans vormden. Op de top weer een bevoorrading. Deze keer maar wel de regenjas (tegen de afkoeling) aangedaan en snel weer op de fiets. Het was pas 14.30 uur, dus deze voor mij heerlijke klim had ik in 1,5 uur afgelegd, oftewel naar later bleek net zo snel als Harrie. Harrie was samen met Ron de Col du Télégraphe beklommen, waarna Ron hem tijdens deze klim moest laten gaan. Harrie had nog precies 2 uur en een kwartier voor de limiet van goud, waarin dus zo'n 47 km afgedaald moest worden, gevolgd door de klim naar de Alpe d'Huez. Het lukte hem uiteindelijk ook, na in één uur en 9 minuten deze klim bedwongen te hebben; hij kwam op de 312e plek binnen na 8h12.35 (8h15 is limiet voor goud). Ron verdiende zilver en kwam als nummer 589 binnen na 8h44.58. Een knappe prestatie van beiden. Ik viel vanwege mijn gevorderde leeftijd in een tragere categorie en moest binnen zijn in 10h05 om zilver te halen. Er vanuit gaande dat de verlate start niet verrekend werd, had ik op de top van de Galibier nog 2 uur en 35 minuten ruimte om dit eremetaal te verdienen. De afdaling met prachtige uitzichten op hagelwitte gletsjers verliep aanvankelijk soepel. Na het bereiken van de Col du Lautaret (2057 m) werd de weg breed, alleen stond er een gemene tegenwind. Verstoppert luidde het advies, maar helaas waren er niet veel coureurs te zien. Een vuiltje in mijn oog dwong me te stoppen (ik moest toch mijn regenjas uitdoen), waarna ik snel bij een voorbij razende groep kon aansluiten. Bij het binnenrijden van de tweede tunnel volgde het meest gevaarlijke stukje van de dag. We waren alle drie gewaarschuwd voor deze soms onverlichte tunnels, maar deze was verlicht, zodat ik hier tegen 70 km/uur met de circa 25 man sterke groep indook. Verstijfd van schrik zat ik op de fiets toen plots bleek dat een aantal lampen na elkaar defect waren. Je zag plots geen hand voor ogen en dook letterlijk in een zwart gat. Onder het geroep van de franstalige coureurs om niet te remmen (ne frener pas) kwamen we weer net zo plotseling in de verder geheel verlicht lijkende tunnel. Enigszins geschrokken was

ik langzaam aan de start van de groep komen te hangen toen het weer gebeurde. In die enkele seconden voelde je af en toe een fietser tegen je aanleunen. Nu nam ik het zekere voor het onzekere en ging een tiental meters achter de groep rijden, net voordat het nog een derde keer gebeurde. Het mag een wonder heten dat hierbij gezien de hoge snelheden geen ongelukken zijn gebeurd in dit groepje. Je ziet die onverlichte plekken totaal niet aankomen. Uiterst geconcentreerd dook ik ondertussen het groepje verlaten, samen met een zwitser de andere tunnels in, maar gelukkig was hier de verlichting, indien aanwezig in orde. Kop over kop rijdend bereikten we een andere groep, waarmee ik naar de voet van het laatste obstakel reed. Hier nam ik nog wat te drinken (de verzorging was meestal prima geregeld). Toen ik weg wilde rijden werd ik tegengehouden door een verzorger, die mijn aandacht richtte op de kleine Breton. Hoe was het mogelijk dat hij me weer had bijgehaald? Hij moet wel als een idioot hebben afgedaald. Schijnbaar opgeknapt stelde hij gelijk een weddenschap voor: wie het eerst bij de streep zou zijn. Ik reageerde in de trant van je doet maar, ik heb wel andere dingen aan mijn hoofd. Ik had mezelf toestemming gegeven om 1 of 2 keer af te stappen op deze slotklim, die in tegenstelling tot de beide voorgaande geen onbekend terrein meer was. Het leek wel een beetje een tour-etappe met vele luid aanmoedigende toeschouwers langs de kant van de weg. Tot mijn grote vreugde hadden ze ook vele flessen met koel water bij zich op deze zonbeschenen hete zuidhelling en vroegen ze, met je meelopend in woord of gebaar, waar je het liefst een klets water wilde hebben. Een minidouche behoorde ook tot de mogelijkheden, evenals het overnemen van de literflessen om je vervolgens zelf nat te gooien. Dit soort toeschouwers was wel min of meer gebonden aan de nabijheid van een zich bergaf stortend beekje. Ik had snel mijn eigen tempo te pakken, dat wat hoger lag dan het gemiddelde van de andere fietsers. Derhalve reed ik na de steile vier aanvangskilometers gewoon door. Ook in het dorpje Huez (na 9 km) zat het ritme er nog in, alhoewel het tempo toch behoorlijk was teruggelopen. Ik besloot niet af te stappen, hetgeen ik al als een kleine overwinning beschouwde. Vrij snel hierna begon echter mijn voet op te irriteren; door het constante gedruk op de pedalen vond de zool van de voet het welletjes. Even trekken in plaats van duwen hielp slechts tijdelijk. Er zat niets anders op dan gewoon door de stampen, want fietsen kon je dit allang niet meer noemen. Op circa drie km voor de streep lagen mijn metgezellen in het gras te genieten van

het geploeter van de door hen geklopten. Ik was te versuft/gespannen en zag ze pas op het laatste moment. Eigenlijk had ik wel verwacht dat ze dit laatste eindje nog met me mee zouden fietsen, maar zelfs Harrie reageerde absoluut afwijzend op die suggestie van mij; vast stond dat deze tocht hem dus ook had gesloopt, alhoewel ik nog niets over zijn tijd wist. Kort hierna knapte in bocht nummer twee nog een spaak in mijn achterwiel. Snel al dootrappend de rem los gooien. Gelukkig nu pas (ook de rest van de week

geen mechanische pech), maar wel balen, want na passage van de streep wachtte er toch nog een gevaarlijke afdaling. Met mijn allerlaatste krachten perste ik er nog een lange eindspurt uit door het wat minder steile laatste deel van de klim, waarna ik na naar de tijd geïnformeerd te hebben uitgeput, maar tevreden (zonder afstappen boven gekomen) midden tussen andere deelnemers en toeschouwers op het asfalt ging zitten. Achteraf bleek ik nog net zilver gehaald te hebben (plaats 1409 in 10h03.47, dus inclusief vertraging bij de start). Na enkele minuten hees ik me overeind om nog wat eten en drinken bij de laatste ravitaillering te halen. Toen ik terug kwam reed net de kleine Breton over de streep. Zo mogelijk nog meer kapot dan ik zakte hij eveneens direct ter aarde, al roepend cassé (letterlijk gebroken, kapot; onthou die term voor als je ooit door franstaligen de kop van de groep wordt opgedrongen). Nee die weddenschap interesseerde hem allang niet meer. Ondanks dat hij al het reservemateriaal, helm en overbodig eten had afgegeven aan zijn supporterende vrouw, was hij niet vooruit te branden geweest. Nee dat deed hij nooit meer. Enkele ogenblikken later, toen zijn vrouw met kroost hem gevonden had kwam hij daar echter al op terug. Toen zijn kroost hem wat al te lang aan het hoofd zeurde en niet van zins was

op te houden, riep hij uit "Ik rij nog liever een keer de Marmotte, dan nog langer dit gezeur aan mijn hoofd". Wachtend op de uitslag, die maar niet komen wilde besloot ik mijn spaak te repareren en snuffelde wat tussen de foto's van de koers (à 200 franse francs, oftewel zo'n f60,=-; dan alleen maar kijken). Na een uur nam ik afscheid van de Breton, die ondertussen mijn kameraad was geworden, in de hoop hem nog ooit weer te zien. In de afdaling zag ik nog mijn kennissen uit Deventer (die had ik dan toch maar geklopt) en verder veel afzien van overige fietsers. Ofschoon de controletijd aan de voet van de Alpe d'Huez reeds lang verstreken was, ploeterde men toch nog omhoog, wetende dat men niet meer geregistreerd zou worden. Bovendien was het aantal toeschouwers nog maar zeer gering.

Op ons oude vakantie adres aangekomen zaten Harrie en Ron reeds uitgerust en gedouchet in de tuin op me te wachten. Je zag ze denken eindelijk is hij er ook, maar ik had tenslotte niet die hele toer uitgehaald om direct weer bergaf te racen. Onze gastheer en gastvrouw lieten ons beleefd de ervaringen uitwisselen, waarna een uitgebreid maal voor ons klaarstond. Weldra kwam het gesprek dan ook weer op andere zaken als fietsen. Na het nemen van foto's volgde een uitgebreid afscheid van deze zeer vriendelijke mensen en dit prachtige verblijf. Ongeveer gelijktijdig met de start van Nederland-Brazilië kropen wij in de auto voor de nachtelijke thuisrit, waarbij Harrie uiteindelijk het meest fit bleek te zijn en de meeste kilometers achter het stuur maakte. Om 8h30 op zondagochtend reden we een nog doodstil Linne binnen, weer een hele ervaring rijker en boordevol plannen voor het volgende jaar. Maar daarover leest U misschien in jaargang 5 van "het Binnenblad" meer.

HOE KOMEN WE DE WINTER DOOR?

René Hamers

In het laatste nummer van een jaargang van een clubblad wordt vaak met een gevoel van weemoed teruggekeken op het achterliggende seizoen.

Ik heb daar echter een verschrikkelijke hekel aan. Ik zou natuurlijk kunnen uitwijden over de affaire rondom het meerijden van de vrouwen bij de B-groep, leidend tot een bijna bestuurscrisis, de tanende sportieve prestaties bij de A-groep of de vraag wie nou de echte wegkapitein is van de B-groep, maar dat doe ik niet. Ik zou op deze plaats ook kunnen terugblikken op het succes van enkele leden bij de ronde van de Kapel, de dopingaffaire bij de B-groep, of de artistieke waarde van het optreden van de dames tijdens de feestavond, maar daar begin ik niet aan. Deze en andere mijmeringen laat ik liever aan anderen over.

Ik kijk liever vooruit. Een belangrijke vraag, die mij bezighoudt, luidt dan ook "hoe komen wij de winter door?".

Hoe voorkomen wij, dat wij aan het begin van het volgende seizoen, reeds bij de eerste inspanningen van de fiets vallen?

Uw correspondent heeft zich tijdens zijn welverdiende vakantie in Griekenland intensief met deze vraag beziggehouden en komt tot de conclusie dat er zeven reële mogelijkheden zijn.

U moet zelf maar uitmaken welk alternatief het beste bij uw aard past. Mocht u hier niet uit komen dan ben ik vanzelfsprekend bereid om in één of meerdere therapeutische sessies uw ware "ik" boven tafel te krijgen.

Welke "overwinter-tips" heb ik voor u onderzocht?

1. Wintersport

Een te dure en veel te gevaarlijke manier van overwinteren. Bovendien loop je de kans je vrouw kwijt te raken aan een afschuwelijk gebruide ski-leraar met spierbundels waar jij niet eens van wist dat ze bestonden.

2. Overwinteren in Spanje

In Salou, Malgrat de Mar of Benidorm jeu de boules spelen of kienen met 65-plussers. Een goed alternatief, met name voor

degenen onder ons die beroepshalve met senioren omgaan, of zelf (bijna) tot deze doelgroep behoren (iets voor Sjef de Bok of Sjra Hulsbosch misschien?)

3. De Surrogaat-Fiets, ook wel Hometrainer genoemd

Een alternatief dat uw correspondent zéér aanspreekt. Mits de hometrainer zich bevindt in een verwarmde ruimte en de afstandsbediening van de TV en een potje bier binnen handbereik, een zéér goed middel om ook tijdens de barre wintermaanden de conditie op pijl te houden.

4. De Mountainbike

Een goed alternatief voor wielrenners die net te kort komen om op de weg mee te komen. Niets voor uw correspondent dus.

5. De Racefiets

De echte fanaten trekken zich natuurlijk niets aan van de weersomstandigheden. Met overschoenen, gewatteerde handschoenen, een lange wollen onderbroek van opa en 38% pure alcohol in de bidon racen deze oermensen de hele winter door.

6. Bankzitten

De fiets wordt in het vet gezet en in de winterberging opgeborgen. Vervolgens neemt u languit plaats op een comfortabele driezitsbank (tweezits mag ook, maar dan wel de benen iets optrekken),

en staat pas op wanneer in april '95 het nieuwe wielerseizoen een aanvang neemt.

7.Lid worden van de C-groep

De C staat in dit geval voor Café. Om niet in een te groot gat te vallen (hoe komen we de woensdagavond door?), hijsen we ons elke woensdagavond om 21.00 uur in het clubtenue en begeven we ons naar de vergaderaccomodatie van vriend Evers. De tactiek voor het volgende seizoen kan worden uitgestippeld en het vocht- en vetgehalte blijft op peil.

Tot zover enkele suggesties om de winter door te komen. U ziet maar welke oplossing u het meest aanspreekt. Het maakt mij niets uit, als u maar bij de start van het nieuwe wielerseizoen in 1995 gezond en met goede zin aan de start verschijnt.

Overwinter en rust met mate, denk aan mij

René Hamers

BESTUURSBERICHTEN

Het seizoen 1994 is ten einde. Ondanks een perfecte zomer kan er niet gesproken worden van een perfect fietsseizoen. Het voor- en najaar werd namelijk gekenmerkt door veel regen en dus zijn er behoorlijk wat tochten uitgevallen. Daarnaast waren er de nodige twijfeltochten en al met al valt de gemiddelde opkomst derhalve wat tegen. Ook de animo voor de langere tochten ontbrak dit seizoen bijna geheel, doch dat punt zullen we in de jaarvergadering nog nader met elkaar bespreken.

Wat altijd positief is aan het einde van het seizoen, is te mogen constateren dat er zich geen ernstige calamiteiten met leden, danwel overige weggebruikers hebben voorgedaan. Dat geeft aan dat er in grote lijn toch geconcentreerd gefietst wordt en dat de verantwoordelijkheden jegens elkaar en anderen voldoende wordt opgepakt. Zo hoort het ook te zijn! Indien er in 1994 zaken over het hoofd zijn gezien of indien er voor 1995 suggesties zijn, dan horen wij dat graag op onze jaarvergadering.

P.S. De aanmeldingen voor een bestuursfunctie zijn niet meer bij te houden ! Denkt Iedereen daar nog eens over na??

JAARVERGADERING 1994

Het bestuur heeft even nagedacht over de enkele suggestie de jaarvergadering naar een andere datum te schuiven. We zijn echter van mening dat niet (alleen) de datum bepalend kan zijn voor het aantal aanwezigen en derhalve willen we de traditie van de Kerstweek niet doorbreken.

Op woensdag 28 december 1994 zal de jaarvergadering om 20.00 uur plaatsvinden in ons clublokaal Evers.

HULDE EN PROFICIAT

Vrijdag 21 oktober 1994: "D-Day".

Twee onzer leden, Bert Hendrix en Sandra Hukkelhoven beloven elkaar nog in eeuwigheid met zijn tweetjes te blijven fietsen. Wij wensen hen veel geluk en voorspoed.

WANDELTOCHT

Evenals vorig jaar willen we ook dit seizoen afsluiten met een "erwtensoeptocht", enwel op vrijdag 25 november a.s. Vertrek zal zijn rond de klok van acht uur. Gelieve uw interesse kenbaar te maken voor 10 november 1994 bij Piet Nelissen, Oudeweg 9 te Linne, tel: 04746-4265

ATB-en

Voor de leden die over een ATB fiets beschikken bestaat de mogelijkheid samen te overwinteren.

Er wordt op zaterdagmiddag om 14.30 uur en op zondagmorgen om 09.30 uur gefietst. Vertrek, Akkerweg Linne (handbalvelden). Voor alle duidelijkheid zij vermeld dat het ATB-en niet onder de "paraplu" van de Lekke Tube plaatsvindt, doch een geheel vrijblijvend karakter heeft. Op die basis wordt reeds een aantal jaren prima gesport. Er zijn namelijk ATB-ers die geen lid van de Lekke Tube zijn.